

Valtias valon ja varjon,
piirtäjä elämän piirin,
tuli luokseni unessa,
herätti herättämättä.
Näytti mulle maalausta,
nimesi auringonkukaksi
jalon taiteensa hedelmän,
hiljaisuuden sinfonian.

Pöytä, sillä tyhjä pullo,
tyhjennettyjä laseja,
hedelmiä kulhollinen,
maljakko ja siinä kukka,
taululle nimensä suonut.

Miksi juoma on lopussa,
pikarit typösen tyhjät,
ihmettelin itsekseni,
kummeksuin katoa viinin.

Lie arvannut aatokseni
vieras yöllisen uneni.
Se kertoo elämästäsi,
viisas taulua valaisi.

Älä eilistä murehdi,
mieti tyhjiä laseja.
Ei ole aikasi mitattu,
vaasissa on vettä vielä,
hedelmistä vieno viini,
sinulla jano elämän.
Terälehden yhden poistin
elonkaaresi kukasta.
Se on muistutus sinulle ...

Kesken lausetta heräsin,
havahduin unen sylistä.
Istutan omenapuita,
päätin silloin mielessäni.